

“Uskrsnuće počinje kada se odlučimo boriti protiv zla u sebi i oko sebe, kad počinjemo vjerovati da se isplati ljubiti i praštati, kad se isplati biti darežljiv i milosrdan.” (fra Slavko Barbarić)

Iz gledamo li mi kršćani, katolici drugačije od ostalih ljudi, nosimo li možda masan biljeg povrh čela, koji upućuje da smo Kristovi, da smo djeca Božja? Ima li išta na nama što je siguran znak da smo odabrani i da idemo Njemu? Da vidimo, uistinu nema na nama, a ma baš ništa što bi ovim čovjekovim fizičkim očima moglo reći: “Evo on je taj koji će uživati slavu na Nebesima”. Zastanemo li pak i razmislimo, zbog čega kad smo već kršteni i pripadamo Kristu ne bismo imali nešto na nama što će cijelome svijetu reći: “Da, ja pripadam samo Njemu”. No, ne bi li stvari tad bile prejednostavne, svi bismo znali, ali ne i vjerovali, a spasenje se ne pronalazi u onome što je znano očima nego u onome što je skriveno u vjeri.

I na koji način da mi, Kristovi učenici kažemo svijetu da nas je On poslao, da nam je najljepše uz Njega i da nam duša gori za Njega. Kako, na koji način? Ta mi smo samo ljudi, na ovome svijetu prolazni baš kao proljetni cvijet kojeg mraz uguši u travi. Ono što nam je dano je veliki dar s Neba, a to je Kristovo uskrsnuće. Navještaj da ćemo jednoga dana uskrsnuti skupa s Njim. Navještaj da imamo ono u čemu smo mu slični, u čemu ćemo pokazati kome pripadamo, da smo u svijetu, ali nismo od svijeta. A kad smo mi to živa slika Krista, slika Crkve? To smo upravo onda kada znamo oprostiti, onako iskreno, zaboraviti i krenuti dalje, nebrojeno puta, kad smo nesebični, darujemo djelić sebe, svijetu, vremenu, ljudima... A najviše mu nalikujemo kad ljubimo, ne površno i mlako, ne iz koristi ili statusa već onako djetinje, čisto jer ljubav kao dijete ne poznaje interes. Koračamo mu bliže i kada oči uzdižemo k pravdi, ali jedino kada tu pravdu grli milosrđe jer je milosrđe pravdi kao boja sivim obrisima na papiru. Krist od nas ne traži nepogrešivost, zna da to ne možemo, ne traži savršenstvo, jedino što želi od nas je da se borimo kad padnemo, ustanemo i ne odustajemo u borbi sa zlom. O... Bože naše se srce lomi između tebe i sotone. Ne dopusti mu to! Ne dopusti nikada da budu u nama dvije ljubavi, dvije vjere, ljubav i mržnja, poštenje i nepoštenje, poniznost i oholost. Mi želimo biti tvoja djeca Bože!

Ovo je početak novog života, našeg uskrsnuća do kojeg dolazimo jedino Kristovom stazom koja je uska i trnovita, puna iskušenja i napasti jer nama je teško ljubiti i praštati, biti milosrdan i darežljiv, ali sasvim se sigurno naposljetku isplati baš svaka prolivena kap krvi i znoja, svaka napast, svaki križ, baš svaka i najmanja suza.

*Učenica: Marta Mijatović, 3.1
Mentorice: Ilijana Sušac i Jadranka Medić*